

- scopul scuză istoriile

Florin Constantin Verdeș

Mergem. Înainte. Tot înainte.
cu un scop sau fără scop.

când mergem fără scop,
punem între pași multe virgule
și voalăm cuvintele, le ascundem
sub metafore, încât verbele
au certitudinea că le ducem
într-o plimbare...

când mergem cu un scop,
punem accente pe cuvinte,
apăsăm pașii atât de tare
încât avem certitudinea
că pământul ne-a auzit
și ne construiește drumuri
silabisind luatul de mână...

mergem. ne plimbăm pe sub
voaluri de timp iubito, pe drumuri
care se iau braț la braț și
calcă apăsător pe urma plugului
lăsat de Gordius, Frigiei moștenire...
nici luna, nici soarele nu sunt
martori credibili, vor face tăcerea
să strige, literă cu literă, legenda.

iar noi vom rămâne ca fiind
cei care am tăiat nodul cu dinții,
și am mers cu pași apăsați mai departe!
acolo departe, ne vom opri ochi în ochi,
- preț de-o licitație de superlative-
și vom scrie un testament,
Cel mai nou Testament:
braț la braț, buze lângă buze, ochi, în ochi...
apoi vom merge din nou.
cu un țel, sau fără țel.

Doar mergând. Mai departe...